

DE VORBĂ CU DR. MIHAIL ANDREJEVICI, DESPRE:

- REPRESENTATIVA ROMÂNIEI
- MODIFICĂRILE PRECONIZATE ÎN VIITOARELE TURNEE FINALE
- PROBLEME DE REGULAMENT
- ARBITRII ROMÂNI
- VALOAREA TURNEULUI FINAL DIN MEXIC

Delegat al forumului internațional la meciul România—Grecia, dr. Mihail Andrejevici, președinte al Comisiei de arbitraj și membru în Comitetul executiv F.I.F.A., a avut amabilitatea de a ne răspunde la câteva întrebări. Intrucît este un bun cunosător al fotbalului românesc, firește, a ținut să ne împărtășească părerea sa despre ținerea noastră reprezentativă: „Caracteristica formației dv. este numărul mare de fotbaliști cu o bună pregătire tehnică. Ei reușesc combinații echilibrate, cu care și depășesc adversarul. În aceeași măsură, echipei României îi lipsește însă viteza, rapiditatea. În partida cu Grecia, nu românii au fost primii la balon. Dar pregătirea fizică poate fi remediată. Calificarea, pentru care vă felicit, nu înseamnă decât jumătate din drum. Pentru a avea succese și în turneul final sînt necesare pregătiri și mai solide, meciuri de pregătire și omogenizare cît mai multe. Fiind vorba de condiția fizică, cred că e bine ca pregătirile să fie intensificate chiar la fața locului, în Mexic...”

— Cunoașteți sistemul stabilirii grupelor finale?

— Cred că se va aplica formula cunoscută, cu capi de serie. Pentru viitor ne-am gândit însă s-o schimbăm. Chiar și pentru Mexic s-a discutat de o modificare, dar era prea tîrziu pentru a se mai interveni. În orice caz, la turneul final din 1974 vor fi 20 de echipe în loc de 16 ca pînă acum.

— Încamnă că durata competiției va crește.

— Exact. Dar se pare că în felul acesta în etapele de virf ale campionatului vor fi prezente cu adevărat cele mai bune echipe. Mai există o propunere: turneul final să se dispute tot cu 16 echipe, împărțite însă în numai două grupe de cîte opt.

— S-a stabilit alcătuirea grupului de arbitri care va oficia la C.M. din Mexic?

— Definitiv, nu s-a hotărît nimic. Pînă acum există o soluție provizorie. 52 de conducători de joc sînt în atenția noastră, dar numărul lor va scădea la 30. Care vor fi aceștia se va hotărî la mijlocul lui februarie 1970 cînd, la Paris, va avea loc o ședință a comisiei de arbitri. Cei mai mulți vor fi din țări neutre, dar în instrucțiunile F.I.F.A. se cere fiecărei țări calificate să aibă în delegație cîte un arbitru.

— La campionatul mondial din Anglia au existat mari deosebiri de vederi între arbitrii europeni și cei

sud-americani. Pentru viitorul C.M. s-a realizat o apropiere a acestor puncte de vedere?

— Desigur. Eliminarea modului diferit de a interpreta regulamentul a stat în atenția noastră începînd cu a doua zi după încheierea întrecerilor din Anglia. Ne-am adresat federațiilor naționale și celor mai cunoscuți arbitri din lume cu un eșionar în care am trecut problemele litigioase, interpretarea ce se dă aceluiași fapt în Europa și în America de Sud, modul în care vede F.I.F.A. rezolvarea și s-a cerut din partea celor chestionați părerea asupra celei mai bune soluții. La Teheran, în februarie 1969, s-au formulat definitiv concluziile și, pe baza lor, s-au trimis din nou federațiilor naționale arătîndu-se care este cea mai bună hotărîre ce o pot lua arbitrii în situația dată.

— Cum sînt apreciați arbitrii români la F.I.F.A.?

— Pentru moment, nu avem prea multe date despre arbitrii dv. Și asta pentru că ei sînt destul de puțin cunoscuți peste hotare. Vorbesc din punctul de vedere al F.I.F.A., nu din cel al U.E.F.A. Competițiile și evidențele fiecărui for sînt diferite. Faptul că sînt mai puțin cunoscuți nu-i privește numai pe români ci, în general, pe toți cei din Balcani. Pentru a se afirma ca atare este necesară o experiență mai bogată.

— O ultimă chestiune: se afirmă că viitorul turneu final va fi sub valoarea celui din Anglia fiindcă lipsește o serie de echipe socotite ca valoroase. Mă refer la Spania, Iugoslavia, Argentina, Franța, Olanda, Portugalia etc. Sînteți de aceeași părere?

— De loc! În fotbal totul este schimbător, inclusiv valoarea echipelor. Unele sînt într-o perioadă de avînt, altele rămîn pe loc sau... Nu s-au calificat portughezii, medaliații cu bronz ai ediției trecute. Dar valoarea lor mai este aceeași ca acum patru ani?

— Se spune că echipe ca Salvador, Maroc sau cea care se va califica din trio-ul Australia—Rhodesia—Israel, sînt mai slabe decît media celorlalte.

— Marocul? Marocanii joacă la fel cum au jucat grecii aici, cu dv. Fiți atenți dacă veți fi în aceeași grupă!

Mircea TUDORAN

JUNIORII PE PRIM PLAN ÎN JAPONIA. Asigurarea tinerelor cadre constituie o problemă care preocupă în principal pe conducătorii cluburilor japoneze. În acest scop, 80 de administratori și conducători de cluburi, veniți din toate părțile Japoniei, s-au reunit la Tokio pentru a discuta dezvoltarea fotbalului-junior și pentru a găsi măsurile necesare. La capătul a trei zile de dezbateri, care au subliniat numărul insuficient de buni antrenori și de terenuri bune, a fost redactat un memoriu pentru federație cuprinzînd următoarele propuneri:

- organizarea, cel puțin odată pe an, a unui curs de antrenori.
- realizarea unor filme de antrenament pentru juniori.
- afectarea unor terenuri școlare pentru meciurile din timpul vacanței.
- asigurarea contra accidentelor a tinerilor jucători.

DE ICI, DE COLO

În aceeași perioadă, la Tokio s-a desfășurat al treilea turneu anual de fotbal și un curs de antrenament pentru juniori pînă la 14 ani. Au participat 600 de tineri jucători, care au format 32 de echipe, reprezentînd toate districtele din Japonia. Timp de cinci zile, ei s-au antrenat, au urmărit conferințele unor antrenori de elită și au disputat meciuri între ei.

JUBILEUL FEDERAȚIEI BELGHENE. Anul viitor, federația belgiană își va sărbători 75 de ani de existență. Cu acest prilej, la 11 octombrie 1970 va fi organizat la Bruxelles un meci amical Belgia—Franța, joc cu veche tradiție.

CAMPIONATUL AMERICII DE NORD ȘI CENTRALE. A patra ediție a acestui campionat se organizează, anul acesta, în Costa Rica (după ce Haiti a renunțat). Prima ediție a avut loc în 1964 în Salvador și a fost cucerită de Costa Rica. A doua s-a desfășurat în 1965 în Guatemala unde Mexic a ieșit învingător. În fine, în 1967 s-a disputat a treia ediție, în Honduras, și a cîștigat Guatemala. Anul acesta marea favorită este echipa Mexicului.

HERRERA + CAPPELLI, CAPELLO ȘI CAPPELLINI RELANSEAZĂ A.S. ROMA

Se spune la noi că „Helenio Herrera nu dezarmază niciodată”. O dată în plus, e cazul să afirmăm că „magul” onorează această calificare pe care i-a atribuit-o fantezia populară.

Să ne explicăm. Adversarii lui H.H. ironizau această afirmație asupra perseverenței lui, spunînd: „Marce scofală! E ușor să fii „mag” atunci cînd îl ai la spate pe Moratti, care-ți aduce tot ce vrei. Cînd cumperi jucătorii cei mai buni, ar fi absurd să nu reușești să scoți rezultate”.

Afirmația denigratorilor lui Herrera avea — poate — un simbul de adevăr, dar — odată plecat de la Inter — H.H. a început să muncească la A.S. Roma, în același spirit vivace, perseverent. Și, cu toate că a intrat în serviciul unei echipe fără jucători de clasă, el a reușit ca, ținînd ferm în mînă un grup de băieți modeste, să atingă cu poul său club obiective pentru care merita într-adevăr titlul de „mag”.

Intr-atît a revalorificat Herrera

pe A.S. Roma, încît a reușit să dubleze încasările acestei echipe într-un singur sezon. Și, în plus, a reușit să-i lanseze pe jucătorii lotului în așa fel încît azi clubul roman are unul din loturile cele mai de luat în seamă. Un exemplu: la tirgul de jucători de astăvară de la hotelul „Gallia”, Juventus Torino a oferit peste un miliard de lire pentru două „jucării” ale lui Helenio Herrera: Fausto Capella și Fausto Landini (fratele lui Landini de la Inter).

Cînd a venit la Roma, H.H. a făcut una din declarațiile lui tipice. A spus: „În programul echipei este ca în 3 ani să ne batem pentru titlu; ne vom îndeplini acest obiectiv”. Mulți au ris, socotînd această afirmație una din „goangele herreriene”. Azi însă, nu puțini sînt cei care cred că H.H. ar putea avea dreptate...

Se spune că Roma e orașul cel mai sceptic din lume. Ei bine, acest oraș s-a lăsat fascinat de noul său antrenor, care n-a bătut (de cînd e la conducerea echipei galben-roșii) numai recordurile de încasări, ci și pe cele de abonamente, de entuziasm, de interes în jurul echipei A.S. Roma se învîrte de ani de zile în mediocritate; acum însă e „printr-o cea mări” ai campionatului, amintindu-ne sezonul 1941—42 cînd — pentru prima oară în istoria fotbalului italian — „galben-roșii” au reușit să ducă titlul mai la sud de Florența.

În afară de Herrera, cine sînt protagoniștii acestei transformări în bine? Iată-i: portarul Ginulfi, fundașii Petrelli și Bet, „libero”-ul Santarini, stoperul Cappelli, jucătorii de mijloc Spinosi, Scaratti, Landini II și Capello, virfurile Peiro și Cappellini. Practic, în afara spaniolului Peiro, căpitanul echipei, e vorba de tineri aproape necunoscuți, mulți dintre ei proveniți de la Inter (Bet, Santarini, Landini II, Cappellini, ca și Peiro, de altfel), alții de la cluburi mici și, în fine, unii de la pepiniera A.S. Romei, condusă de fostul portar al clubului și al-squadrei azzurra, Guido Masetti.

Deci, nici un secret! Numai capacitatea și abilitatea lui H.H. au îndeplinit această operă. Poate că nu e adevărat că în 3 ani „lo scudetto” va poposi la Roma; dar, poate fi și adevărat. Pronosticurile în fotbal se fac pentru a fi dezmințite... Rămîne însă frumoasa realitate a unei A.S. Roma vie, în progres, care dă un motiv în plus de interes campionatului italian. Și rămîne și meritul lui Herrera de a fi relansat o echipă. O dovadă că „Herrera nu dezarmază niciodată” nu sînt vorbe goale...

Și acum, o precizare, atît din sursă Herrera cît și „federale”: magul nu va prelua echipa Italiei pentru turneul final. La cîrma „squadrei azzurra” rămîne Valcareggi.

CESARE TRENTINI

FACEȚI CUNOȘTINȚĂ CU FOTBALUL DIN SALVADOR!

În 1924, după victoria Uruguay-ului în turneul olimpic de fotbal, un scriitor sud-american scria: „Un sut și Uruguay-ul a intrat în geografie”.

Se va aplica această frază și Salvadorului?

În ori ce caz, nu știm dacă în lume s-a vorbit vreodată est de mult ca azi despre această minuscule țară a Americii Centrale, care figurează printre cele 16 țări calificate în turneul final al C.M.

Înainte de a vă oferi câteva amănunte despre fotbalul salvadorian, să dăm cîteva date geografice. Cu cel 21.000 km. pătrați, delimitați de Guate-

maia, Honduras, Nicaragua și Oceanul Pacific, teritoriul Salvadorului (capitala: orașul San Salvador) oferă 4 caracteristici esențiale:

- e cea mai mică țară din America Centrală;
- are cea mai densă populație (aproape 3.000.000, circa 121 oameni pe kilometru pătrat);
- are solul cel mai fertil;
- e singura țară din America Centrală care n-are coastă atlantică.

Calificarea pentru C.M., obținută de Salvador în întrecere cu Honduras și Haiti, a depășit limitele unui succes pur sportiv. Circa 200.000 de oameni, jumătate din populația capitalei, au așteptat pe învingătorii la aeroportul „Tonpango”. În cîntec lor s-au

dat serbări, s-a lansat în aer „cămășa 7” (Turneul final), se consumă cocktailul „Copa Mundial”, negustorii de haine publică fotografiile celor 11 „mundaliști”, îmbrăcați prin grija lor...

Federația de fotbal și-a căpătat independența de-abia anul trecut. (Pînă atunci era o simplă rotită a Direcției de stat a sporturilor). Acum, ea controlează activitatea celor 20.000 de jucători legitimați și în special a așa numitei „Division Mayor”, care cuprinde 10 echipe semi-profesionaliste și din ale cărei încasări săptămînale (din total, reține 20%) își trage seva financiară. Printre cele mai puternice cluburi din Salvador se numără Aguila, Atlanta, Alianza și

liderul acestor ediții e campionatul „Atletico Marte”, echipă în înfrîngere căreia a activat ca jucător, din 1933, și actualul antrenor al naționalei, GREGORIO BUNDIO, argentinian de origine. Adjunctul acestuia este Santa Colomba.

Despre jucătorii cu care a realizat calificarea, Bundio declară: „Valoarea fizică și tehnică a băieților mei nu e de neglijat. Provenienți din încrucișarea între indieni și spanioli, salvadorienii posedă o abilitate naturală, un influx nervos, o promptitudine a reflexului, un simț înăscut al fetei, care-i apropie de brazilienii sau peruvieni. Tehnic vorbind, le place balonul, îi stăpînesc ușor, săvîrșesc isprăvi individuale remarcabile. Sînt mai slabi însă pe planul jocului colectiv. Dintre jucătorii naționali, remarc pe atacantul central Martinez, care face un omogen cuplu cu Monge. De asemenea, un jucător de clasă este extremul dreapta Rodriguez”.

Dar, iată echipa Salvadorului care a obținut calificarea: Fernandez — Rivas, Mariona, Vasquez, Manzana — Cabezas, Quintanilla — Rodriguez, Martinez, Monge, Acevedo.

De remarcat că 6 din acești jucători provin din centrul de juniori înființat acum 7

ani de același Bundio la Santa Anna (al doilea oraș al țării) și pe care tehnicianul argentinian l-a crescut cu răbdare, aducîndu-l pînă în națională

și pînă la... Mexico 70. Bundio speră că Salvador va face o figură frumoasă, pentru că are o armă de învîntat: 22 de ani, vîrstă medie!

În stînga, portarul PINEDA, în dreapta, fundașul MARIONA (căpitanul naționalei salvadoriene), între ei antrenorul secund Jose Santa Colomba

